

Jules Lanciers: 'Onze vleesveebedrijven hebben twee rassen nodig'

Toekomst is tweeledig

De wereldwijd stijgende vraag naar dierlijke eiwitten doet ook veel vleesveehouders hopen op een betere toekomst. Maar rundvlees van Belgische witblauwen wordt nauwelijks geëxporteerd. De toekomst ligt daarom bij twee vleesrassen per bedrijf. En de creatie van producentengroeperingen.

tekst **Guy Nantier**

ders in Europa is gewoon anders. Vlees van een Belgische witblauwe "reist" daarom niet goed. We zitten met ons witblauw in België op een eiland, zowel in kostprijs als in verbruik.'

Hoe anders is die consument dan wel?

'Die Europese consumenten willen het vlees roder en met meer smaakbeleving. Bovendien eten zij hun biefstuk flinterdun, wij eten het bijvoorbeeld graag dik en met een sausje.'

'Flinterdun vlees kun je uit alle vleesrunderen snijden. Het zal altijd kleur en smaak hebben én mals zijn.'

Vier voorvoeten lijkt toch niet direct realiseerbaar?

'Ik denk daarom dat onze vleesveebedrijven voor de toekomst twee rassen nodig hebben. Een intensief witblauwras als corebusiness voor de productie van luxe-vlees voor de binnenlandse vraag en een meer extensief ras waarmee de exportmarkten aangeboord kunnen worden.' 'Bijkomend voordeel: de export van levend vee in de E-, U- en R-klasse loopt goed buiten Europa. Aan export van S-stiertjes buiten Europa moeten we zelfs niet denken. Ik weet niet hoeveel witblauwen er levend zouden aankomen.

toe als naar de export toe kun je pas lijntjes uitzetten als er voldoende volume beschikbaar is. Daarvoor heb je groeperingen nodig. In Frankrijk hebben ze dat al veel beter voor elkaar.'

Lijntjes uitzetten bij de grootdistributie?

'Iedereen wijst de distributiesector graag met de vinger na en belaaft deze met alle zonden van Israël. Ik ben het daar niet mee eens. De distributie speelt het spel eerlijk. Zeg nu zelf: zij vermarkt in België bijna alleen vlees van Belgische witblauwen. Zij moet dit vlees duur inkopen en goedkoop doorverkopen aan

'Een witblauwe reist niet goed, noch levend noch dood'

Het slacht- en vleesverwerkingsbedrijf Lanciers in het Waalse Rochefort behoort tot de top vijf van marktspelers in de Belgische rundvleesketen. Het familiaal gestructureerde bedrijf slacht en verwerkt 120 ton rundvlees per week. Hiervan is tachtig procent afkomstig van stieren en twintig procent van vrouwelijke runderen.

Het aanbod in de categorie stieren bestaat uit tachtig procent Belgisch-witblauwstieren en twintig procent stieren van het blonde d'Aquitaineras. De vrouwelijke runderen zijn honderd procent Belgische witblauwen.

Negentig procent van het rundvlees wordt ontbeend, vacuüm verpakt en versnijdingsklaar (PAT) in de markt gezet. Slechts tien procent van het vlees wordt aan het been verkocht. Afzetmarkten zijn België, Nederland, Frankrijk en Italië. Eigenaar Jules Lanciers: 'Maar de

grootste marktplaas in België stelt op Europees niveau nog niets voor. Er zal een verregaande samenwerking nodig zijn om actiever te kunnen zijn op de buitenlandse markten.'

Hoe ziet u de toekomst voor Belgisch rundvlees?

'Daarover ben ik niet echt optimistisch. Wat België en Europa betreft, gaat het de komende tien jaar verder achteruit, zowel qua productie als qua consumptie. Wat betreft productie zien we dat de leeftijd van de vleesveehouders erg hoog is en er weinig vernieuwing in het beroep is. En wat het nieuwe gemeenschappelijk landbouwbeleid gaat brengen voor de vleesveehouderij, is ook hoogst onzeker.'

'Wat de consumptie betreft ervaren we dat rundvlees om medische en ecologische redenen geen positief imago meer bezit. De jonge generatie eet minder en

minder rundvlees. In de hele rundvleesconsumptie is er statistisch slechts één artikel dat standhoudt: de hamburger. Dat geeft genoeg aan hoe we moeten kijken naar de toekomst.'

'Op wereldniveau is de vraag naar rundvlees in de groeielanden wel aan het stijgen, maar het gaat daarbij vooral om tweede- en derdekeusvlees. Op dit moment kunnen we met het luxe-vlees van Belgisch witblauwen niet inspelen op die vraag. We hebben het trouwens nu al moeilijk om in te spelen op de Europese markt.'

Wat is er dan fout aan het vlees van een Belgisch witblauwe?

'Op zich is er niets fout aan. Het vlees is mager, mals en licht van kleur. Dat is typisch iets wat de Belgische consument zoekt in rundvlees.'

'Maar de behoefte van de consument el-

Wij moeten dus naar een andere witblauwe?

'In de andere vleesrassen gebruiken ze enkel de lenden, de entrecote, de haas, de rumsteak en de kogel van de bovenbil om biefstuk van te maken. De rest van het karkas wordt verwerkt in fijne vleeswaren en hamburgers.'

'Om uit de kosten te geraken met ons intensieve ras, zijn we verplicht om biefstuk uit de voorkwartieren te snijden, waardoor er te veel luxe-vlees is op de binnenlandse markt. Maar twee of drie procent te veel drukt snel de prijs. We zouden naar een witblauwe moeten kunnen evolueren met vier voorvoeten. Een blonde zit daar al heel kort bij.'

Een witblauwe reist niet goed, noch levend noch dood.'

Selectie op hoogtemaat en op gewicht heeft in het witblauwras dus weinig zin?

'Kijk, voor de binnenlandse markt hoeven de stieren zeker niet zwaarder. Dan gaat de fijnheid van het vlees eruit. De karkassen hoeven ook niet groter, want dan krijg je stukken vlees buiten proportie die op consumentenniveau niet gewild zijn.'

'In alle gevallen is er in België meer samspraak nodig tussen producenten, afmesters, slachthuizen en versnijdingszalen. Want zowel naar de distributie

de consument. Rundvlees is in België het goedkoopst van gans Europa.'

'Ik mag er niet aan denken indien een grootdistributeur plots zou beslissen om geen vlees meer van witblauwen te vermarkten en enkel goedkoop, buitenlands vlees met bijvoorbeeld ook nog een duurzaamheidsster in het schap zou leggen. Vergeet immers niet dat vlees de motor van een grootdistributiebedrijf blijft.'

Wie moet het initiatief voor groeperingen nemen?

'Ik weet het ook niet zo direct. Niemand wil graag zijn kaarten op tafel leggen, bang om enig concurrentievoordeel te verliezen. En toch zijn groeperingen de enige uitweg voor de toekomst. In de eerste plaats bij de producenten, omdat zij minder in aantal zullen zijn en omdat er voldoende volume stroomafwaarts in de keten nodig is.'